

(א) ב"ק מ"ג, (ב) [לקמן ע"ג], (ג) [ב"ק מ"א].

גליון הש"ס

במרא המוכר שור. ע"י ירושלמי פ"ה דשעיות על ממי' דש"א לא ימטר לו פיה הורשה שבשעיות: רשב"ם ד"ה (יבול לומר) [לשחיה] כו' ואפילו בעין חד בינייהו ברי. תמוה לי גלס המוחק אומר ברי גס לסומסס אין מולאין ממנו כדקתני במתניתין דב"ת השולל אמר שסרה תמה והשולל אטו יודע פטור ובע"ז: "מא"י ובכו שבא ויב. ק"ל הא הסם דאין כאן מוחק ולא חוקת מ"ק גס לנצח מולאס:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשעית מכתתיו לך אמאי וליחוי א':

מוכר רש"י

לנכסתא. לשעית (ב"ק י"ח). וליחוי דמי היכי ננהו. דמי דלא קרין (ס"ח).

מוכר תוספות

א. ומה שלא צמח לפי שדריין לא הגיע זמן הורשה. ר"ש ב. [ולכן] תליא התם בחסרון הזמן, ולא נתן הטעם בחסרון הורש. מהר"ם ג. שיש לפינוי מאותן ודעים ממש ואנו מכירין בהן שאינם ראויים לצמחו וכו'. רמב"ם ט. [והיה פירושו] מהו הדימא זיל בתר רובא אצ"פ שהדמים מסייעים למוחזק קמ"ל. ח"ט ב"ק מ"ו. ה. [ד'לוי דעתה] דלוקח הוא דבעינן, אי לרדיא וכן אי לשחיטה זבין. ולא איכפת לן ברעמיה דמוכר בהכי. ר"י מנש. ועיי' ש"ס. ו. עיין רעביא.

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

המוכר פירות. סתם ולא פירש אס לזריעה אס לאכילה: וזרען. הלוקח: ולא זמחו. לא מצעיל פירות דאיכא דזבין לזריעה ואיכא דזבין לאכילה ומאי למימר לאכילה מכרתיו לך ואין כאן מקח טעות כלל אלא אפילו זרע פשתן דרוב הפשתן הנקח

המוכר פירות לחברו וזרען ולא צמחו

ואפילו זרע פשתן אינו חייב באחריותן ר"ש בן גמליאל אומר יזרעוני גינה שאינן נאכלין חייב באחריותן: גמ' איתמר (ב"מ דף ק"ה) המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן רב אומר הרי זה מקח טעות ושמואל אומר יבול לומר לו לשחיטה מכרתיו לך (ב) וליחוי אי גברא דובין לנכסתא לנכסתא אי לרדיא לרדיא יגברא דובין להכי ולהכי וליחוי דמי היכי ננהו הלא צריכא דאייקר בישראל וקם בדמי רדיא אי הכי למאי נפקא מינה נפקא מינה לטרחא היכי דמי א'

כיון דלאכילה לא חזו ולזריעה לא חזו אין לו תקנה אלא להסקה ואפילו דמי נעים לא ישלם לו לוקח דהא לא נהנה בהם כלום וגם לא שלח בהן יד דנתמייצ באחריותו וכמי שאמר לו מוכר לך זרע אותם דמי דודאי זרע וזניניהו: גמ' איתמר. לקמן [גמ'] פריך עלה ממתניתין הלבך נקט לה הכא: ונמצא שהיה נגחן. קודם מכירה ואין ראוי אלא לשחיטה: מקח טעות. כיון ונמצא חומץ והדרי וזו כדמפרש טעמא לקמיה [ע"ב] דרובא לרדיא זבני: יכול לומר לו כו'. דבממונה לא אולינן בתר רובא אלא אחר טענה טובה: לשחיטה מכרתיו לך. דהא איכא דזבין לשחיטה ורובא לאו כלום הוא והוה ליה כי פלגא ופלגא והמוציא מחבירו עליו הראיה. ואפילו לסומסוס דאמר צפרק שור שנגחט ממונ המוטל בצפק חולקין וקיימא לן כוותיה דסתם לן תנא התם כוותיה ה"מ כגון שור שנגח את הפרה ונמצא עובדה בצדה ואין ידוע לביט דין היאך היה המעשה אס לילך קודם נגיחה או אחר כן ופילו טעין חד מינייהו טענת זבני ואידך טענת שמא כדאמרינן התם וכומו סבא ויבס צנכסי ספק צפרק החולץ (ביבמות דף ל"ג). דקיימא לן חולקין משום דאין ידוע אס צן ט' לראשון ויירשנו וקנו או צן ו' לאחרון וזנו של יבס הוא אצל הכא שאנו יודעין היאך היה המעשה הרי זה מכרן לזה סתם ונמגלה הדבר שהיה נגחן קודם לכן הכא מודה סומכוס דלא היו ממונ המוטל בספק אלא אולינן בתר ההוא שטוען יפה כיוון דרובא לא כלום הוא לא היה לו למוכר לפשר אלא הלוקח הוה ליה למימר לרדיא קבעינא ליה ומגלגל פ"י הפסד ולא דמי ליון ונמצא חומץ [ע"ג פג]: דהתם יין קצב מעינה דמוכר בהדיא: ה"ג וליחוי אי גברא דזבין לרדיא ושמאל ליחוי אי האי גברא עובד אדמה הוא ולא טבח ורגיל לקנות שוריים לתרישה וכוון שאינו מכירין זה את זה ודאי לרדיא זבין ואפי' לשמואל ליהוי מקח טעות דכיון שמכירין זה את זה הרי כאילו פירש לו מוכר לי שור לתרישה ודמי למוכר זרעוני גינה שאינן נאכלין דמסתמא חייב באחריותן: דזבין לנכסתא. כגון טבח שאינו עובד אדמה: דמי רדיא יחירין הרבה על דמי שחיטה: וליחוי. אי דמי רדיא לרדיא אי דמי נכסתא לנכסתא כיון דהאי גברא עבד זבין להכי ולהכי היה לנו לילך אחר הדמים מודיעים דשור לרדיא קונין בעשרים דינרים ולשחיטה צ"י דינרים. וליחוי אי דמי רדיא יבס ליה דהיינו כ' דינר הדמים מודיעים לרדיא זבין והרי זה מקח טעות כמוכר יין ונמצא חומץ ואמאי קאמר שמואל דיכול לומר לשחיטה מכרתיו הא ודאי לרדיא זבין דהא אפילו לשחיטה זבין כיון דדמי רדיא קביל מיניה דלוקח מקחו בטל דנתאנה יתר משמות דהא לא חזי לרדיא שהרי נמצא נגחן ואינו שוה אלא י' דינרים לשחיטה ואי דמי נכסתא יבס ליה ודאי דלנכסתא זבין ואף על פי ששוה י' דינרים כמו שנתן קאמר רב דהוי מקח טעות ונפקא מינה לטרחא כדלקמן ואמאי לימא הדמים מודיעין דהא אפילו לרבען דאמרי צפרק המוכר את [הספינה] [וע"ג דף ע"ג]: אין הדמים ראייה הני מילי גבי מכר את האמא לא מכר את הבקר וכדאוקיימנא בדוכתא דקרי לנמד נמד ולבקר בקר ואיכא נמי דקרי ליה לבקר נמד דכיון דלאו כולי עלמא קרו ליה לבקר נמד איכא למימר דהאי לוקח הוא מהנהו דקרי לבקר בקר והלבך קא"ל מוכר נמדי מכרתיו לך ולא צקר שהמוציא מחבירו עליו הראיה והלבך על הלוקח להציא ראייה שהוא מאותן הרגילין לקרוא לבקר נמד ומגלגל ראייה מפסיד אצל הכא דהאי גברא זבין לרדיא ולשחיטה מודו רבען דהדמים מודיעים דכיון דידעינן בדואי צהאי לוקח דרגיל לקנות לרדיא וגם הדמים מודיעין הלבך הדמים ראייה דכי האי גוונא נמי אמרינן התם היכי דמי אי דקרו ליה לנמד נמד כו' אלא דקרו ליה נמי לבקר נמד כולה זבין ליה אלמא היכא דכל זבני העיר קורין לבקר נמד אע"פ שקורין לו לפעמים בקר אמרינן דכוליה זבין דכיון דידעינן ציה צהאי לוקח שרגיל לקרות נמי לבקר נמד כשאר זבני העיר וגם הדמים מודיעין דבקר עס נמד זבן הלבך אמרי רבען דהדמים ראייה וה"ג כיון דהאי גברא זבין לרדיא ולשחיטה והדמים מודיעין לרדיא זבין ודאי כיון דאיכא מילתא דמוכחא הדמים ראייה. כן נראה בעיני: דאייקר בישראל כו'. ואיכא דמיס מודיעין. ואיכא דגרס דזל רדיא וקס כי בישראל והיינו הך: וצני גמרא נמאי נפקא מינה. פלוגתא דרב ושמואל מאחר ששוה יפה מה שנתן זו: לטרחא. טורח מכירת השור לשחטו ולמוכר בצער הלבך אמר רב הרי זה מקח טעות ויחזיר לו המוכר דמיו: ה"ה. דהוי מקח טעות להחזיר המוכר להחזיר הדמים: א'

צב.

המוכר פירות. וזרעוני גינה שאינם נאכלים חייב באחריותן. מימה אמאי חייב באחריותן לימא ליה מה שלא אמרו לפי שלא זרעת אותם בזמן שהיו ראויים לזריעה דהכי אמרי' בהמקבל (ב"מ דף ק"ה): דמתן המקבל שדה מחבירו ואכלה חגב או נשדפה אס

המוכר פירות לחברו וזרען ולא צמחו

ואפילו זרע פשתן אינו חייב באחריותן ר"ש בן גמליאל אומר יזרעוני גינה שאינן נאכלין חייב באחריותן: גמ' איתמר (ב"מ דף ק"ה) המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן רב אומר הרי זה מקח טעות ושמואל אומר יבול לומר לו לשחיטה מכרתיו לך (ב) וליחוי אי גברא דובין לנכסתא לנכסתא אי לרדיא לרדיא יגברא דובין להכי ולהכי וליחוי דמי היכי ננהו הלא צריכא דאייקר בישראל וקם בדמי רדיא אי הכי למאי נפקא מינה נפקא מינה לטרחא היכי דמי א'

לזריעה: וליחוי אי דמי רדיא וכו'. דאפי' לרבען [וע"ג ע"ג]: דאית להו דאין הדמים ראייה היינו הסם דוקא דרובא דקרו לנמד נמד דרובא וחוקה מסייעין למוכר ולהכי אין הדמים ראייה להכחיש רוב וחוקה ואפי' לפי ספרים דגרסי דאיכא דקרו לנמד נמד כו' ולא גרסי רובא מכל מקום אין כח דמים להכחיש החוקה אצל הכא דרובא לרדיא זבני ואיכא חוקה כנגד אותו רוב שהמוכר מוחזק אפי' רבען מודו דיש לדמים ראייה לסייע לרוב או לחוקה ובהכי אמי שפיר הדיא דיש פרק המניח (ב"ק דף ק"ו. ו) וס' אפילו אולינן דרב גבי היינו כד היינו חצית דקאמר לא צריכא דרובא קרו לחציתא חציתא ולכדא כדא מהו דמימא זיל בתר רובא קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר הרוב דאפילו רב מודה התם דאין הולכין אחר הרוב כיון דדמים מסייעין לצעל הכד המוחזק (הוא הדין דה"מ למימר התם איכא חוקה אלא אחר דמימא זיל בתר חוקה קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר חוקה אלא אחר הרוב אס היו דמים מסייעים לרוב אצל זה לא היה שום חידוש לרב ומיהו צלחו הכי מפרש רבינו תם דאמי אפילו כרב משום דיכול לומר המוכר ללוקח קים לי צנפשא שאני מן המיעוט דקרו לכדא חציתא וכשהתנה עמו חצית לא יתן אלא כד אצל הכא צמח שור ונמצא נגחן אזיל בתר רובא דזבני לרדיא והוי מקח טעות דלא מצי אמר ליה מוכר ללוקח אמה מן המיעוט דזבני לשחיטה (ב"מ דף ע"ג פג): גבי יפות ונמצאו רעות ואף על גב דליירי שוה בשוה לא צעי מצי נפקא מינה דבהדיא מוקמינן מתניתין דהתם כשהוקרו והזלו אך תימה דהכא אמאי לא מוקי ליה הכי דנפקא מינה כגון דבשעת לקיחה אייקור בישראל וקס דדמי רדיא אצל אחר כן הוול אי נמי כשאינהו פחות משמות: א'

לזריעה: וליחוי אי דמי רדיא וכו'. דאפי' לרבען [וע"ג ע"ג]: דאית להו דאין הדמים ראייה היינו הסם דוקא דרובא דקרו לנמד נמד דרובא וחוקה מסייעין למוכר ולהכי אין הדמים ראייה להכחיש רוב וחוקה ואפי' לפי ספרים דגרסי דאיכא דקרו לנמד נמד כו' ולא גרסי רובא מכל מקום אין כח דמים להכחיש החוקה אצל הכא דרובא לרדיא זבני ואיכא חוקה כנגד אותו רוב שהמוכר מוחזק אפי' רבען מודו דיש לדמים ראייה לסייע לרוב או לחוקה ובהכי אמי שפיר הדיא דיש פרק המניח (ב"ק דף ק"ו. ו) וס' אפילו אולינן דרב גבי היינו כד היינו חצית דקאמר לא צריכא דרובא קרו לחציתא חציתא ולכדא כדא מהו דמימא זיל בתר רובא קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר הרוב דאפילו רב מודה התם דאין הולכין אחר הרוב כיון דדמים מסייעין לצעל הכד המוחזק (הוא הדין דה"מ למימר התם איכא חוקה אלא אחר דמימא זיל בתר חוקה קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר חוקה אלא אחר הרוב אס היו דמים מסייעים לרוב אצל זה לא היה שום חידוש לרב ומיהו צלחו הכי מפרש רבינו תם דאמי אפילו כרב משום דיכול לומר המוכר ללוקח קים לי צנפשא שאני מן המיעוט דקרו לכדא חציתא וכשהתנה עמו חצית לא יתן אלא כד אצל הכא צמח שור ונמצא נגחן אזיל בתר רובא דזבני לרדיא והוי מקח טעות דלא מצי אמר ליה מוכר ללוקח אמה מן המיעוט דזבני לשחיטה (ב"מ דף ע"ג פג): גבי יפות ונמצאו רעות ואף על גב דליירי שוה בשוה לא צעי מצי נפקא מינה דבהדיא מוקמינן מתניתין דהתם כשהוקרו והזלו אך תימה דהכא אמאי לא מוקי ליה הכי דנפקא מינה כגון דבשעת לקיחה אייקור בישראל וקס דדמי רדיא אצל אחר כן הוול אי נמי כשאינהו פחות משמות: א'

עין משפט נר מצוה

א א מיי פט"ז מהל' מכירה הל' ד סתם לאוין קע טוש"ע ח"מ סי' רל"ג טע"ף כ"א: ב ב מיי"ש הל' א טוש"ע טע"ף כ': ג ג ד ה מיי"ש הל' א טוש"ע טע"ף כ':

רבינו גרשום

המוכר פירות. בסתם לחברו: וזרען ולא צמחו. לפי כי מקולקלין נהנו. אפי' זרע פשתן. מכר לו דאיכא למימר דזרע פשתן לאו לאכילה קאי אלא לזריעה וזרע למוכר שפיר דלדעת דזריעה קונה לוקח אפי' הכי אס לא צמחו אינו חייב באחריותן דמצי למימר המוכר כסבור הייתי דלאכילה קבעית להו ולא לזריעה: ר"ש ב"ג אומר ודעונו גינה שאינן נאכלין כלל חייב באחריותן. משום דהכא ודאי ידוע ליה למוכר דלזריעה קבעי להו וזרעונו שפירי הוה ליה לזבני. מכלל דזרע פשתן אינו חייב באחריותן משום דאיכא הקבעי ליה לאכילה או לצורך רפואה: איתמר המוכר רוב ומקשי אמאי פליגי ביה רב ושמואל. ונחשו הא גברא דובין אי לרדיא זבן לצורך חרישה איכ מאי טעמא דשמואל הא ודאי מקח טעות הוא. ואי לצורך שחיטה זבין מאי טעמא דרב: לא צריכא בגברא דלצורך להכי ולהכי שצב ועובד אדמה הוא וקונה לרדיא ולשחיטה דהשוא ליכא למיקם עלה דמלתא. ולהכי סברא ליה לרב דלצורך רדיא זבנה והרי זה מקח טעות. ושמואל אמר יכול לומר לצורך שחיטה זבנה: ומקשי' וליחוי אי דמי רדיא יבס מאי טעמא דשמואל ואי דמי רדיא יבס דמי בשרא יבס מאי טעמא דרב. ומשני לא צריכא דאייקר בישראל אכילה וקס ברדיא: למאי נפקא מינה. הוול דדמי חד יתיב בין לרדיא בין לשחיטה. כלומר במאי פליגי הא מצי לזבני לצורך אכילה ולמיקני מהני דמים לרדיא. משום דטרחא יתירא ללוקח לזבנה לצורך אכילה להאי ולמיקני אחריתי ומשום הכי פליגי רב ושמואל. ומקשי' היכי דמי

ד א מיי פ"ח מהל'
מלכות אסורות ה"ל יא
ו"ח מ"ח משהר"ן ה"ל א
פג ע"ן ל' ולאין קמא
טו"ש"ע ח"מ ס' י"ח ע"פ א
בג"ה ו"ה"ש"ע י"ד ס' ק'
ס"ג:

ה ב מיי פ"ט מהל'
מכירה ה"ל ה סמג לאון
קמא טו"ש"ע ח"מ ס' ר"ג
ע"פ כ':
ג ד מיי פ"ט מהל' אסות
ה"ל כה סמג ע"ן מח
טו"ש"ע א"ה"ע ס' י"ז ע"פ
טו:

ז ד ה מיי פ"ט מהל'
מכירה ה"ל ג ע"ין
בשגות ובענין משה סמג
לאון קמא טו"ש"ע ח"מ ס'
ל"ג ע"פ י':

רבינו גרשום

אי דליכא לאשתלומי מיניה.
שאלן למוכר שור אחר
שראו לדידי והדמים כבר
הוציאו. מאי טעמא דרב
דאמר מקח טעות וחזור
מוטב ליה למשקליה לתורא
מיריה דמרא בוזייה דאמרי
אינשי ממרי רשותך וכו'.
לא צריכי דאיכא לאשתלומי
למיניה. ובהא פליגי. רב
דאמר הוה זה מקח טעות
משום דבתר רוב אולנין
דרובא דעלמא לדידי
ובני צריך למטרות מוכר
שימכור שור זה וליקח שור
לדידי ויהן ללוקח. ושמואל
אמר הואיל דהאי גברא
זבן להכי דעלמא לדידי
בשרא וקם ברידיא מצי
למימר ליה מוכר לשחטיה
מכחתי לך כ"י אולנין בתר
רובא וענין אסורא. גנון
תשע תנורות מוכרות בשר
שחוטת ואחת מוכרת בשר
בבילה הוהו ליה קבוע וכל
קבוע כמחצה על מחצה
דמי כלומר כיוון דאותה
שחט בבלה קבוע ביני
הני אידך תנורות המוכרות
בשר שחוטת השביתן שכל
חצי התנורות מוכרות בשר
בבילה אסור. ובמצא הלך
אחר הדין דכל דפריש
מורבא פריש אבל בני
מבוגר לא אולנין בתר
רובא ואמטול הכי אם
רוצה לוקח דהוציא מן
המוכר יכירי ראייה לדידיא
בין: היא אומרת. אם
נתנש: בתולה נישאתי.
ויש לי כתובה מאתים:
הוא. הפעל: אומ' אלמנה
נשאתיך. ואין לך כתובה
אלא מנה. ואם נתארמלה
טענה לה הכי וירשיה הפעל
כדמפרש במס' בתולות
א' קריתא דבמנמנא ביה
כלתא. שהיו עושין לבלה
כעין יריעה סביב לה
וחתן כמנמנא: וראשה
פריש. שהיו שערותיה נראין
מתחת הענין שלה הפריש
על ראשה שכן נהנין
לבתולה. טעמא דאיכא
עדים דבתולה נשאת משום
הכי כתובהה מאתים. אי
ליכא עדים לא אם איתא
דאולנין בתר רובא דמנונא
אמרי אולנין הכא בתר
עדים. לימא הלך אחר רוב
נשים ורוב נשים בתולות
נישאות. אלא ש"מ דלא
אולנין בתר רובא במנונא
וקשיא לרב: אמר רבנא.
לעולם אולנין בתר רובא
דמנונא והכא מאי טעמא
לא משום דאיכא למימר
לו וזו הואיל ואין לה קול.
היא למימר מן המיעוט
איתא ואחרע לה רובא ומשום
הכי אולנין בתר עדים אבל
בעלמא אולנין בתר רובא:
ובמקשטין אי כל הנשאות
יש להן קול. כי איכא עדים
שיצאת בהינמא מאי הוי
והאיכא למימר מלתי לה
קול אחי דאשחבתי סהרי

אי דליכא לאשתלומי מיניה. אומר ר"י דשפיר גרס אי דליתנהו להנהו זוזי^א ומה שהקשה ר"ש מהיכא דבבא קמא (דף ט.) לאו פירכא היא דמזינא למימר דקיימא לן כרז פפא וכרז הונא בריה דרב יהושע דלית להו התם (דף י.) דכל מיילי מיטב הוא אפילו אית ליה זוזי יהיז ליה אפי' סובין ואע"ג דבע"מ אי אית ליה זוזי לא מני מסלק ליה בשאר מיילי כדאמר בהכותב (כתובות דף פו. וס) דלאמר האי מאן דלית ליה ארעא חווי ויש עליו כתובת אשה ובעל חוב לבעל חוב מסלק בזוזי ולאיתתא בארעא כו' וקאמר נמי התם ודאי דלאמרימו משמיה דרב נמנון האי מאן דמסיק זוזי בחבריה ואית ליה ארעא ולית ליה זוזי דל"ל זיל וטרח חזין ואייתי זוזי א"ל ההוא תולה מעותיו בעכו"ס הוה והוא עשה שלא כהוגן דעלמא עושין לו שלא כהוגן משמע כשיש לו זוזי נריך ליתן לו זוזי ונוכל לחלק בין לוקח דהכא לבע"מ דהתם דלעתא דפרע ליה זוזי אחפיה אכל לוקח דהכא דהוי טעות^ב לא משלם ליה זוזי כי ליתנהו להנהו זוזי אפילו אית ליה זוזי אחרני דכשהוציא אותן מעות הוי כמו מזיק מעות של תצירו והוי דינו כמקסי^ג וה"ר חיים כ"ץ ז"ל פירש דאפילו בע"מ אע"ג דלית ליה זוזי לא משלם ליה אלא מה שירצה דכל מיילי מיטב הוא ללא עדיף מנוקין דהא נוקין מלאורייתא מעדידת מה שאין כן בצע"מ וההוא דהכותב ה"פ ההוא תולה מעותיו בעכו"ס הוה פירוש מעיקרא ששללו ממנו אמר שלל נכסיו של בעכו"ס הן הקרקע

הן דברים אחרים ועכשיו אומר שקרקע זו שלו והלך לפי עשה שלא כהוגן אומרים לו שימכרנה שמא אינה שלו אלא של אחר ורוצה לפטור עצמו בממון אחרים לכך אומרים לו כיון שאתה אומר שישלך מוכר אותה והכא מעות והא דלאמר התם לבע"מ מסלק בזוזי התם ודאי מאחר שיש לו זוזי מוטב שיתן זוזי לבע"מ מלאשה כדמסיק התם יותר משהא"ש רוצה לישא כו' והכא אי איתנהו להנהו זוזי נריך להחזירם כיון שהוא מקח טעות ולא דמי להלוואה דהלוואה להלוואה ניתנה ומרגלם בלפומיה דר"ת דג' דינים יש בצע"מ אי אית ליה זוזי לא מני מסלק ליה אלא בזוזי ואי לית ליה לא אמרינן ליה טרח ואייתי זוזי אכל בצוקים אפילו אית ליה מני לסלוקי במאי דבעי דכל מיילי מיטב הוא כרז פפא וכרז הונא בריה דרב יהושע^ד ובפועל אפילו לית ליה זוזי א"ל זיל טרח ואייתי^ה זוזי דתנן בהבית והעלייה (ב"מ דף ק"ח). השוכר את הפועל לעשות עמו בתנן ובקש וא"ל טול מה שעשית בשכרך אין שומעין לו ואפילו לית ליה זוזי דהא אמר בגמרא דלייטרך לאשמועינן דלא ימנא ממרי רשותך פלאי אפרע והיינו היכא דלית ליה זוזי דבעל חוב אי אית ליה זוזי פלאי מני לסלוקי בשאר מיילי כדאיתא^ו בהכותב. רבינו תם:

ואמאי לימא הלך אחר רוב נשים בו'. וא"ת נימא דנלמא בנימוג דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר

בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

אי דליכא. מעות מלויות למוכר לאשתלומי לוקח מיניה דמוכר אמאי אמר רב הכי זה מקח טעות וחזיר השור ליעבד תורא עאמו בזוזי: **דאמרי אינשי בו'.** מקרא נפקא לן צפ"ק דבבא קמא (דף ט.) דלאמר רב הונא או כסף ישלם או מיטב שדה ואימידיה רב נמנון לרב הונא ישיב^א לרבות שזה כסף ומשני הצ"ע

דלית ליה מעות מלויות דלית ליה פשיטא מהו דתימא אמרינן זיל טרח חזין ואייתי ליה קמ"ל: **רשודך.** האיש אשר אמה נשה זו: **פארי.** סובין בשויהן: **לא לרינא דרינא.** מעות מלויות למוכר לאשתלומי לוקח מיניה. פירש ר"ח דשמעינן מיניה דהיכא דלית ליה מעות ללוה לא יכול לדחויי למלוה לאפרועי משאר נכסים דבעו שומא אלא זוזי הוא דפרע ליה ולא דמי למאן דלית ליה זוזי דשיימי ליה צי דינא מנכסיה ויש מי שאומר היכא דליתנהו לזוזי דמי זה השור דענייניה וזריכה עיון כן פ"ר"ח ולא נהירא לי האי לישנא בתרא כלל דמה לי הני מה לי אחרני כדפרישית מילתיה דרב הונא דלא אמרינן ישיב לרבות שזה כסף אלא היכא דלית ליה זוזי: **ורוצא.** דשוריים לרדיא זני: **צאיסורא.** כגון תשע תנורות מוכרות בשר שחוטת והאחת מוכרת בשר נבילה דלאמרינן גנמלא הלך אחר הרוב^א: **לא אולנין בשר רובא.** אלא אחר המוחזק אס יש לו שום טענה: **האשה שנתארמלה.** וטוענת אצדתי כתובתי א"י במקום שאין כותבין כתובה כדמפרש בכתובות^ב: **בסולה נישאפי.** ויש לי מאתים: **אלמנה נשאתיך.** ואין לך אלא מנה: **שיאשה.** מבית אביה לבית בעלה כשנכנסה לחופה: **בזיומא.** קלמא דמנמנא ביה כלתא או ראשה פרוע צשוק בשעת כניסה לחופה שכן דרך הנשאות בתולות: **כסופסה מאתים.** ואע"פ שאין לה עדים מעדידים על בתוליה ואין יודעין אם נישאת בתולה או בעולה: **(ה) כסופסה מנה.** דהמוציא מחבירו עליו הראיה: **ורוב נשים.** שבעולם נישאות לבעל בתולות הן. אלא ודאי במנונא לא אולנין בתר רובא אלא אחר המוחזק כשמואל וקשיא לרב: **מיטעט אלמנומ.** וזו איכא דמימר דמן המיעוט היא הואיל ואין לה קול כדמפרש ואזיל: **כי איכא עדים.** שיאשה בהינמא מאי הוי מאחר שהן עאמן אין יודעין אם ניסת בתולה או אלמנה נמנא דאין כאן קול כלל: **סהדי שקרי.** ולא ראוה יוצאת בהינמא: **יש לה קול.** מתוך שיש שמחה בנישואי בתולה נוכרים זה בני אדם: **איסרע לה רובא.** דבתולות נישאות דרובין יש להן קול מכחיש כחו של אותו רוב וכיון דליכא למימר הכי ואיכא למימר הכי המוציא מחבירו עליו הראיה: **נמלא שהיה גנב.** קודם לכן גונז מנון: **קוביוסותום.** גונז נפשות: **הגעונו.** ללוקח ואין כאן מקח טעות: **לסטים מוזיין.** הורג נפשות וסופו ליהרג: **או מוכתב למלכות.** ליהרג: **הרי שלך לפניך.** דגברא קטיילא זבין ליה: **ירשא**

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

קוביוסותום. פרש"י בכל מקום גונז נפשות והכא לא משמע הכי דמסיק דכולהו הכי איתנהו אטו כולהו גונזי נפשות נינהו^א ומיהו צפ"ק דבכורות (דף ה. וס) אין להקשות לפירוש דלאמרינן גזי שקלים שאל קונטרקוס את רבן יוחנן בן זכאי משה רבס גזי היה או קוביוסותום היה או שאינו צקי בחשבונו היה^ב דכיון שהשקלים היו כנגד ישראל קורא אותם כאלו גונז נפשות ונראה כפר"ח דמפרש קוביוסותום משחק בקוביא^ג והא דלאמר צפרק גיד הנשה (חולין דף ס"א): דלאמר ליה יעקב למלאך וכי גנז אתה או קוביוסותום אתה שאתה ממירא מן השחר יש ליישב נמי לפירוש רבינו מנחם דלפי שחייב למהני בני אדם^ד ואין לו מה לשלם ממירא פן יתעוהו^ה: **ל"מטיים** מוזיין או מוכתב ל"מלכות אומר לו הרי שלך לפניך. מכלן קשה לפ"ה שפירש צפרק אע"פ (כתובות דף נה. וס) גבי הא דפריך אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא יאכל בתרומה משום סימפון ומשני סימפון בעבדים ליכא דאי מאכרזאי הא קא חזי ליה ואי מגוואי מאי איכפת ליה למלאכה קא צעי ליה כו' מאי אמרת ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו פ"י וסבד וקיבל ואי אפשר לומר כן דזהדיא אמר הכא דהוה מקח טעות ומפרש התם ר"ת דהנהו קלא

דאי צעי אמר פרעתי ועל כרחך דליכא כתובה איירי דאי איכא כתובה ניחזי מני דלית דליתא דרב קיימי דלאר בשליה הכותב (כתובות דף קט. וס) דגזר גזבה עיקר כתובה גזבה מוספת: וזן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. וחס חלמא דתנן בפרק ז' דכתובות (דף כה. וס) אלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנן וזכרני בפלוגית שיאשה בהינמא וראשה פרוע ואמר בגמרא מאי טעמא כיון דרוב נשים בתולות נשאות גלויי מילתא בעלמא הוא והשתא לרב היכי דמי אי דלית לה קול למה לי עדים כדפריך הכא ואי דלית לה קול אמאי הוי גלויי מילתא בעלמא הא איתרע לה רובא דלאמר הכא והיכי מפקי מנונא בקטן וגדול שעמו וליכא למימר דבבא עדים קטן וגדול שעמו הוי הקול דהא פריך הכא דליכא קלא הני סהדי שקרי נינהו ולא אמר דהנך סהדי היינו הקול ולשמואל דלא אילי בתר רובא אחי שפיר דאע"ג דליכא רוב גמור אכתי נריך לגלויי מילתא ויש לומר דאע"ג דליתרע לה רובא מכל מקום רובא דרוב נשים בתולות נישאות עדיף מרוב הנשאות בתולה יש לה קול וסגי בגלויי מילתא בעלמא:

א) צ"ק דף מו: צ"מ דף ק"ח.
ב) צ"ק ס: ע"י מוס' ע"ס
ד"ה ק"ל. א) כתובות טו:
ד) ג"ס ט"ז. ט) וקדושין יא.
מכות טו: [מוספ' פ"ד].
ו) [שמות כא]. ז) [שמות י"ד].
ח) [דף טז].

הגהות הב"ח

א) רש"ם ד"ה מכותה
מלחסי וכו' בעולה הס"ד
ואח"כ מ"ה הא ליכא
עדים כמותה מנה:

מוסף רש"י

מן מרי רשותך. מבעל
חובך פארי אפרי. אפילו
טמן לך סובין קבלס (ב"ב
ק"ח). במנונא לא. לא
אמרינן בתר רובא זיל
ולתריסק קנאו וארי טעמ,
אלא אמר הנוצא ממנו עליו
היה יוכל לומר לשחטה
מכחתי לך (ב"ב כו). האשה
שנתארמלה או נגרישה.
ומעטת כמותה (כתובות
טו). והוא אומר לא
כי. לאנמנא קא, ולגרטא
הירשין אומרים לה אלמנה
נשך אכתי, ואין לך אלא מנה,
ושני הכתובה אכל (טו).
שאלת מציאת אביה לניח בעלה
בתינתא (טו). וראשה
פריע. לאימינלדיה, שעה
על כתבה. קן חיי טהנין
להוציא לית הכמות מביט
לפנין לית החמתי (טו).
וכל הנשאת בתולה יש
לה קול. והכנה יודעין
שאלת כתינתא (טו). וזו
הואיל ואין לה קול. שאין
מצי עליה שאלת כתינתא
(טו). כי איכא עדים
מאי הוי. כיון מחוקק דיש
לה קול הכנה הוי יודעין
(טו). הרי הוא של,
דלמא עבד ג